

Sergio Garrote, en acció a la final de la contrarellotge. PAULINO ORIBE/CPE

“Soc més feliç que molta gent que camina”

El ciclista Sergio Garrote va guanyar ahir a París el seu segon or en uns Jocs Paralímpics

TONI PADILLA
 BARCELONA

El primer cop que Sergio Garrote (Barcelona, 1977) va provar una bicicleta impulsada amb els braços va acabar amb els músculs adolorits. Era extremadament dur. Però alguna cosa es va despertar dins seu, havia trobat un esport que el faria feliç. Uns anys després, ja era campió mundial i paralímpic. Ahir, va guanyar un segon or paralímpic a París, però no s'aturarà, en vol més. L'any 2001, un accident laboral li havia causat una lesió medul·lar que el va deixar en cadira de rodes. Després de patir-lo, va vendre les dues bicicletes amb què solia sortir els caps de setmana. La *handbike*, la bicicleta impulsada amb els braços, seria la seva sortida. “Soc més feliç que molta gent que camina. Estic en un moment personal molt bo. Soc esportista, soc ciclista, sense més etiquetes”, explica.

Amb 45 anys, Garrote va guanyar la medalla d'or a la contrarellotge dels Jocs Paralímpics de París, on disputarà avui una segona final en la prova. Pocs esportistes poden presumir de tenir tantes medalles com ell, més de setanta entre europeus i mundials. Ahir es va imposar a l'italià Luca Mazzoni i el francès Florian Jouanny. “La sensació és increïble. Em sento molt bé ara mateix. És magnífic el premi a la feina, al sacrifici de l'esforç. Des del mes d'abril que estic concentrat amb la família, amb la dona, amb la meva gosseta, i que m'entreno sota un sol infernal, en altu-

ra, i ha costat arribar fins aquí”, va explicar al final de la prova. “Ser en uns Jocs emociona molt, hi ha poques coses millors. Aquests seran els meus segons Jocs, i seran ben diferents dels de Tòquio, perquè hi haurà gent a les graderies. És una segona oportunitat per demostrar tot el que puc arribar a fer i davant de gent que estimo”, explicava abans de la final.

La 'handbike' és més cara

“La bicicleta em va retornar molta llibertat. La bicicleta és això, llibertat”, assegura aquest veí de Viladecans que va estar uns quants anys buscant el seu lloc al món, després d'aquell accident amb 22 anys. “Quan tens un accident així renuncies a moltes coses, ho passes malament. S'ha de passar aquella mena de dol i tirar endavant, però costa. A mi l'esport m'ha ajudat a trobar sentit a moltes coses”, defensa.

Garrote s'ha convertit en una de les cares més conegudes de l'esport paralímpic espanyol, ha participat en xerrades i conferències i ha mantingut un equilibri no sempre fàcil. Sap que l'esport paralímpic gaudeix cada quatre anys d'un escenari en i se'n parla més, però a la vegada no li agrada aquesta etiqueta: “És que quan competeixo soc un ciclista, res més. No veig la diferència entre els que pedalen amb les cames, competim i prou”. Els darrers tres anys ha treballat incansablement amb un objectiu: París. Tres anys que de moment ja han donat fruits amb aquest primer triomf. Avui buscarà un nou èxit. —